

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. GRIFFIER: G. H. W. MEEDER

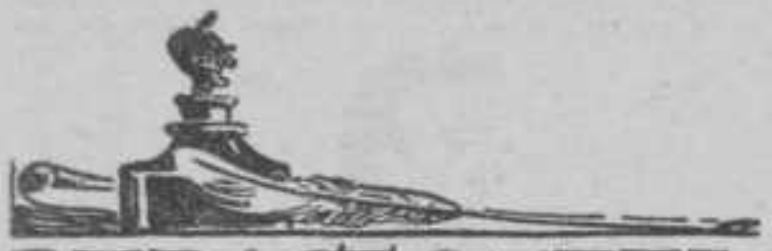
REDACT.: H.C.G. LANGEMEYER, H.E. WESTENBERG, F.P. VAN GRONINGEN, P. CROOCKEWIT, N.L. PRAK

VERSCHIJNT W
SEPTEMBER. —

TOONEEL NUMMER

SEPTEMBER—
JIMMERS f 0,35
RKT 62

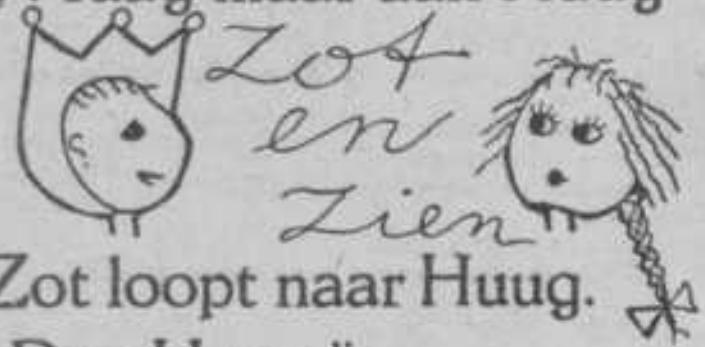
ADVERT
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a
19* JAARGANG 29 NOV. 1946 8 BLZ. No. 8

REDACTIENEEL

Zot ziet een bal; Zot zegt:
„Mag ik naar het bal“?
„Ben jij wel lid“?
„Ik wil zo graag en Zien
ook”

„Vraag maar aan Huug”

Zot loopt naar Huug.
„Dag Huug.”
„Dag Zot.”
„Ik wil naar het bal.”

Huug blomt: „Het is heel
thuur!”

„Ik heb een mas-sa geld”
Hans vraagt:

„Speelt Zien mee?”
Zot pinkt een traan en
zegt: „Eh Nee”

„Dan mag Zien niet.” 5!
Ik weet nog vijf.”

Zot zegt: „gøed”
„Jij neemt dus één; vier!”
„Pie-te-kort ook één”

„Dat maakt drie”
5-4 = „Auqu-a-rel ook”
.1 „Dat is twee.”
„En Jasper?”
„Nou nog één!”

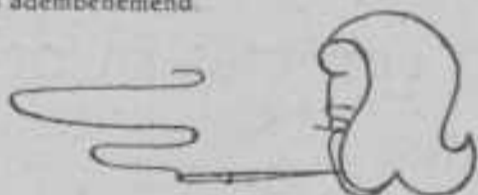

In deze wereld bestaat er ontegenzeggelijk een diep verlangen van het groote publiek om te weten te komen wat er zoo al achter de schermen gebeurt. In Amerika heeft men twee soorten van menschen: de enkeling, die voor de microfoon staat en op allerlei manieren dit eeuwbehalend instrument wat inluistert en de rest achter de microfoon, die zijn doorgaands goedkeurende bijval kan uiten door in de handen te klappen, te fluiten of te stampen. Zoo ver is het in ons landje gelukkig nog niet. Hoewel je hier twee andere groepen hebt en wel: zij die belasting betalen en de enkeling die het uitgeeft. Hiezover willen wij het nu eens niet hebben, vooral omdat een student over het algemeen niet in een van deze gezelschappen thuis hoort.

Om dit diepgaande verlangen eenigszins te bevorderen heeft de redactie unaniem gemeend U enkele interviews te moeten geven van persoonlijkheden, interessante menschen die achter de bonte coulissen, welke U van avond zult zien en bewonderen, zoo'n belangrijke rol spelen of speelden.

En nu, liefstallige lezeressen en gerokte lezers, was het tijd om Althea Royce, de hoofdrolspeelster, te interviewen — een onbescheiden blik naar binnen te werpen. Een twijfelachtig genoeg? Hoe komt U er bij? Onze onbescheiden blikken rustten twijfelachtig op de tweede vrouw van den hoofdrolspeeler, haar derde man. Sporen konden, wij niet ontdekken, zij was adembenemend.

Haar entré. U weet het wel, die tot in finesses geraffineerde overvloedige charme weelderig gekleed in een fijn genuanceerd gewaad. Het was een kleine, maar succesvol overtuigende veni-vidi-vici-acte geweest en al onze bijgedachten waren verdrongen.

We maakten kennis en H. R. stelde de eerste vraag:

„Heeft U bezwaren als men U in de Spiegel spiegelt?”

„Nee, het is één van de redenen van mijn bestaan”

„Daarvoor moet U belangrijk zijn. Bent U dat?”

„Betrekkelijk, eh Nee” (dit laatste bescheiden).

Hier stakte het gesprek. Een stilte, verstoord door het zenuwachtig kloppen van het onstuimig hart van onze jongste, die op het eerste gezicht — het was duidelijk te zien — de kansen alwoog om als vierde in aanmerking te komen. Met een rood hoofd vroeg hij:

„Bent U werkelijk gelukkig en tevreden met de rol die Meneer de Hoofdrolspeeler in Uw leven speelt. Is het een innerlijk gevoelde overtuiging?”

„Ja, ik ben zeer gelukkig en overtuigd”.

En onder haar koude blik zakte de Jongste in elkaar en kuste de grond waar zij zo juist gestaan had.

„Houdt U van jonge groente of drinkt U liever thee met suiker en melk” vroeg de H.R. om ons figuur te redden.

„Nee, ik doe ook niet aan ochtendgymnastiek over de Radio”.

„Wat denkt U over het Vrouwenkiesrecht”.

„Klets” Zij gaf een papiertje waarop ze eigenhandig had geschreven.

Lieve Schatten!
Het tooneelbestuur is zookwaad-
aardig, maar geeft lief veel
Kopjes Koffie
Ik ben zo zenuwachtig en bang
Helpen jullie mij als ik op bev.
Veel liefs. Dag! Althea en haar
maw.

Daar naderde van achter de gordijnen de hoofdrolspeeler, we schoten op hem toe. „Heeft U even tijd?”

„Natuurlijk” glimlachte hij welwillend. „pers is reclame en reclame is fame en fame is the spur”.

„Mogen we U dan als eerste vraag stellen.”

„Vindt U niet, dat er inderdaad gelijkenis bestaat tusschen U en mr. Niles in de eerste scène?”

(onzeker) „Nee”.

„Ontwikkelt U op het tooneel een andere manier van lachen?”

„Nee, ik lach op dezelfde wijze”.

„Welke gevoelsimpressie ondervindt U als U ligt in de armen van de hoofdrolspeelster?”

„Dat is moeilijk te zeggen. Ik geloof dat ik er het meest aan moet denken, of ik wel geschoren ben.”

„Is U niet bang voor een kegel?”

„Ja vooral Zaterdags.”

„Hoe zijn Uw voorletters?”

„He. We.”

„Heeft U de hoofdrol wel?”

„Dat is betrekkelijk. Er zijn eigenlijk geen belangrijke rollen. Ik ben een hoofdfiguur, zooals Rebecca, maar ik heb een bijrol.”

„Had U moeite met Uw tooneeldame?”

„Ja.”

„Is U lichamelijk in staat deze rol te spelen?”

„Ik denk van wel”.

„Ook daarna?”

„Misschien, ik ben overigens wel zeer vermoed na al die repetities”.

„Slaapt U de laatste tijd wel goed?”

„Eh . . . iija”

„Alleen?”

„Nee met zijn drieën op één kamer, inderdaad erg onrustig”.

„Is U bang in het donker?”

Helaas vond de hoofdrolspeeler deze vraag zoo persoonlijk, dat hij met een blikkering van zijn tanden afscheid van ons

nam. Zijn plaats werd ingenomen door den producer P. J. Morton, die natuurlijk op reclame uit was. Wij stelden den zelfverzekerden ouden heer als eerste vraag:

„In welk jaartal wilt U nu zijn?”

„Als ik toch mag kiezen, graag in 1937”.

„Heeft U een kleine rol?”

„Klein, maar belangrijk” (glimlacht actief).

„Tracht U deze belangrijkheid uit te drukken in volume?”

„Nee, nee, ik ben belangrijk”.

„Wat beteekenen de letters P. J.?”

„Pille Jonas”.

„Geeft dat geen verwarring met L. I.?”

„Nee, dat is een heel andere kant van mijn wezen”.

Verder verliep het interview, omdat de producer een bijrol protegeerde en die met alle geweld ook interview wilde doen ondergaan. De Redactie zuchtte.

„Hoe oud is U?”

(Gegiechel.)

„Giechelt U wel eens?”

„Weinig”.

„Hoe giechelt U dan?”

„Het is zoo lang geleden, dat ik me dat niet meer kan herinneren”.

„Houdt U van goochelen?”

„Deze vraag is onbescheiden”.

„Wat denkt U van de coloradokever?”

„Gespikkeld”.

„Houdt U van jonge groente?”

„Ja, niet voor de lijn, maar om hun vitamine gehalte”.

Gelukkig lukte het ons, dank zij den Commissaris van het D.S.T.G. van haar af te komen. Gelukkig, want juist hém wilde wij interviewen over de gang van zaken, zoodat we den president de drukte en afleiding besparen konden; maar „the best laid schemes of mice and men ran oft a-glee.” Alijn, leest U zelf maar:

„Mijnheer de Commissaris, hoe is de gang van zaken op 't oogenblik?”

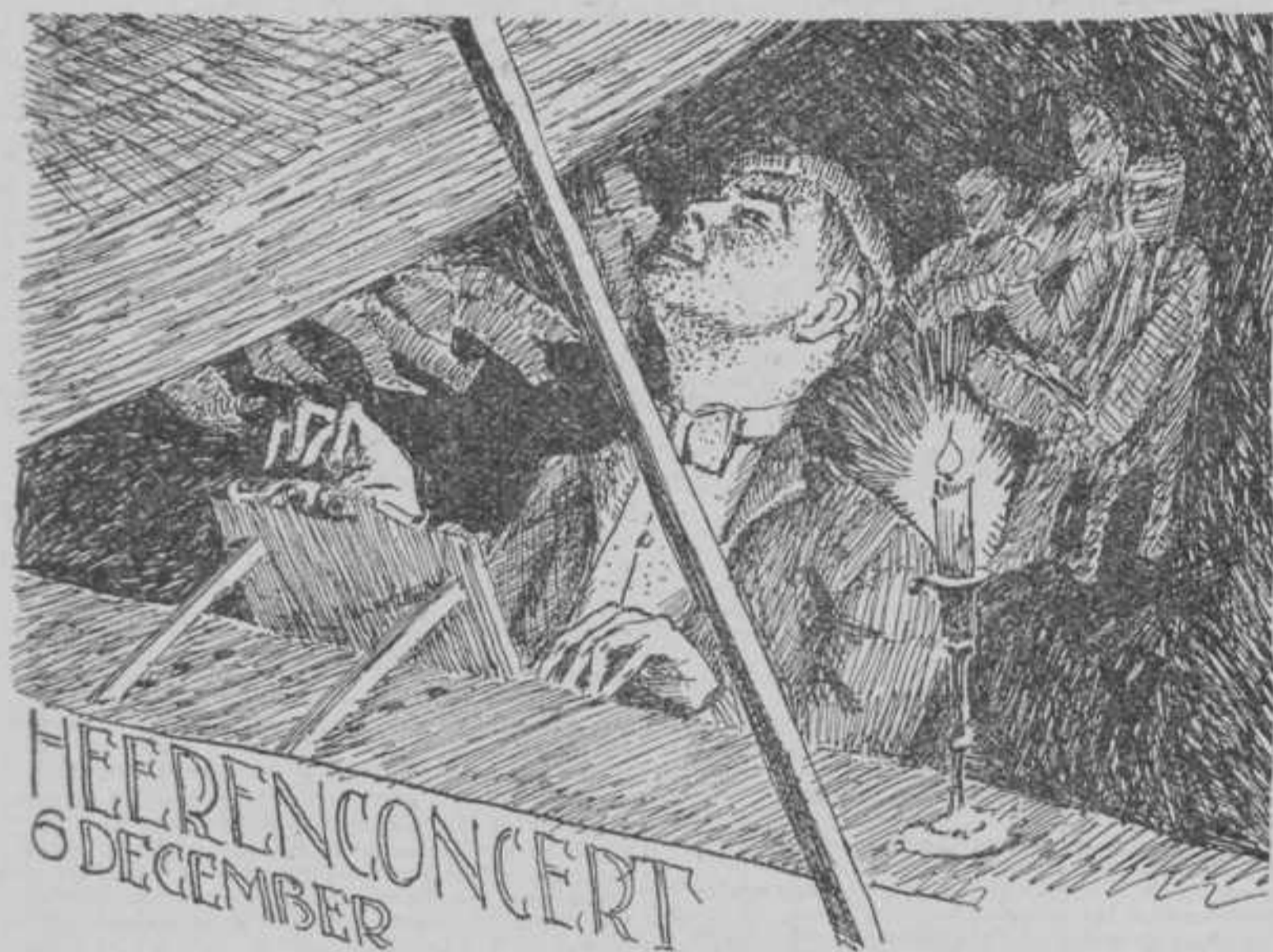
„Deze verwacht algemeene tevredenheid”.

„Waarom besloot het Bestuur tot een dergelijk stuk?”

„Ja, ja wat willen jullie eigenlijk. Vraag dat aan den president of zoo”.

„Voelt U zich niet competent om voor de heeren te spreken?”

„Ja, ja, nee” (exit)

De president van het D.S.T.G. troffen we net in een kleine pauze aan met een kopje koffie en hij was direct bereid ons even te volgen en eenige vragen te beantwoorden.

„Waarom mijnheer de President, viel Uw keuze op een Amerikaansch stuk?”

„Geschikte Engelsche en Fransche waren er niet op dat moment en U weet zelf wel, welke een leegte op dit gebied in Nederland valt te constateeren.”

„Kon U geen goede schrijvers vinden, die een nieuw stuk maakten speciaal voor deze gelegenheid?”

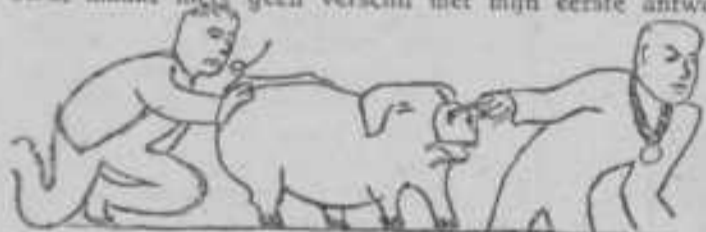
„Ach, die hebben het al zoo druk met de Spiegel.”

„Is U tevreden over Uw leden?”

„Nee, vooral in verband met de tooneeldames. Ik moet gewoon mijn materiaal verkwaselen.”

„Wij bedoelden eigenlijk de gewone leden.”

„Dat maakt niets, geen verschil met mijn eerste antwoord.”

Er is merkwaardig genoeg weinig animo voor de avond vooral wegens de kosten.

„Denkt U niet dat het Apollobal U concurrentie aandoeft?”

„Nee, dat is zoo iets anders. Denkt U maar aan het verschil tusschen Toneelfeest en Apollobal.”

„Wat denkt U over Odinballen?”

„Ha, ha, ha, een aardig idee was dat.”

„Houdt U van bitterballen?”

„Mij onbekend.”

„Houdt U”

„Nee, ik kots geregeld van jonge sla.”

„Wat vindt U van de spelers, vooral bij sterke emoties?”

„De omhelzingen van dameszijden worden altijd zeer actief opgevat, maar de heeren zijn wat terughoudend.”

„Hoe vindt U de verlopen rollen?”

„Men kan direct zien, dat èèn der hoofdrolspelers van goeden huize is.”

„Heeft U verder nog iets op te merken?”

„Ja, ik wilde gaarne de hoop uitspreken, dat — hoewel het Corps door zijn groote aantal leden een verwatering mocht worden verweten — dit feest moge getuigen van oprechte vreugde en stijl, ter Stichting van die genen onder de leden, die zulks nog nooit mee maakten. Ik wilde hun toeroepen: „Plezier is de wijn des levens!”

Als een van de belangrijkste figuren achter de schermen ontmoetten wij nog hem, die wij het beste kunnen introduceren in het volgende vraaggesprek.

„Welke is Uw functie?”

„Ik voer de raad van 10 aan.”

„Is dat moeilijk?”

„Bijzonder.”

„Heeft U nog andere functies?”

„Waarom eigenlijk 10 en geen 11?”

„Ik ben te bescheiden om hier op te antwoorden.”

„Tien en acht.”

„Typisch dat U dan niet spreekt over 18.”

„Ja typisch.”

„Is U ook geïnteresseerd in cistallen?”

„Miss er sprake is van tienspirit.”

„Wat denkt U van Engeland-Nederland?”

„Bijzonder antipathiek.”

„Treedt U op onder Uw naam Pt. K. of onder een andere?”

„Mijnheer nu is het genoeg!!!”

Helaas vlotte het gesprek toen niet meer zoo goed.

Redactioneel.

Het komt werkelijk zeer zelden voor dat de Redactie van de Spiegel in haar O.O. een direct woordje richt tot U — naar wij hopen — alleen maar vrouwen. De Redactie voelt zich dan ook verplicht een speciaal hoekje in dit orgaan voor U te moeten reserveren. Helaas beschikken wij niet over een vrouwelijke medewerkster om dit rubriekje zoo treffend en gevoelig mogelijk te vullen. Naar wij wederom hopen zult U die intimiteit vinden die U zoo vurig zoekt, zoodat U dit hoekje de teere naam zal geven van: „Ons zonnig rubriekje”. Wij besluiten ons inleidinkje met deze welgemeende en lieve wensch uit te spreken dat Uw charmant flonkerende oogen met de meeste bevaligheid over zoo welgemeende zinswendingen mogen glijden.

Ons hoofdartikeltje is gewijd aan:

De bijzondere plaats van de Nederlandsche vrouw op Studentenfeesten.

Vrouwen weet U, dat wij een zeer uitzonderlijke positie in de sociale verhoudingen van man tot vrouw hebben te handhaven, handhaven.

Vergist U zich niet:

Ik eisch standvastigheid.

In de Chineesche tijd waren wij, herinnert U zich nog, de enige Nederlandsche staatsburgers die verschenen op de door hen militair georganiseerde feesten en ons, ondanks taalkundige moeilijkheden en bekrompen echt mannelijk Nederlandsche jaloesie, wisten stand te houden.

Ook nu, vrouwen van Nederland, zijn wij de eenige, die als buitenstaanders op studentenfeesten verschijnen.

Laten wij met al de middelen die tot onze dienst staan, binnendringen in dit milieu. Eensgezind zullen wij vechten voor onze invloed en niets nalaten om ons resultaat te bereiken. Desnoods staken wij. Toont de zelfde geestkrachtige fierheid als de Nederlandsche leeuw, de eenige mannelijke figuur die door ons erkent wordt en immer voorgaat met de leuze:

Je Maintiendrai.

N.P. (napraatje).

Om tot resultaten te komen heeft zich een select comité samengesteld, die een vergadering zal houden op een nader aan te kondigen plaats.

De vergadering heeft tot doel mogelijkheden onder de oogen te nemen en zwakken te overtuigen. Alleen vrouwen zijn welkom en we schenken een theetje.

Tooneel Spiegel Recept.

„Marie rol een long!”

Men neme Niles Ideaal rijzend meel en besproei met Julia Jenever terwijl men roere door middel van Cralen „Jimmer vast” methode tot breij.

Men wikkele dit samen met Ogdens Nash in Weintzanos cellophaan. Men verhitte boven Helens vuur en diene op met Althea Jodium saus.

Onze Coupeuse schrijft ons:

Nu het tooneelbal nadert, zal menige jonge vrouw hunkeren om haar honger naar de „nieuwe” lijn te bevredigen.

Dames, dit is een stemming, die U niet voorbij moogt laten gaan! En dus: aan de slag!

Doe wat heete kooltjes in de stoof, grijp de poes bij haar nevel en zet haar op Uw knieën, leg Uw broepennen binnen Uw bereik, kortom maak U klaar voor een van die U wel bekende gezellige bresavondjes, neem Uw vroeger zoo snoezige jumper, die toch eigenlijk wat uit de tijd is en bovendien nooit erg goed zat, en begin hem gewoon van onder naar boven uit te halen.

Dat uithalen is een seculair werkje, dames, waar U niet kriegsel van moet worden. Bedenk vooral, dat een draad altijd maar één begin en één einde heeft. Want komt Uw draad in de war — dat deed de poes natuurlijk — dan kan het voorkomen, dat U de draad, alken maar kunt ontwarren door de heele jumper samen met de uitgehaalde zigzag draad en de daaraan verbonden kluwen door de knoop heen te wriemelen, waarna U één knoop minder, maar ook één meer heeft. Maakt U hierover geen zorgen, dames! U heeft die knoop immers zelf gelegd en niet Uw schootpoes en dus weet U precies hoe voor-noemde knoop in elkaar kwam en uit elkaar kan komen.

Per slot is de heele jumper een knot geworden. U kunt nu gaan beginnen aan onze vlotte fin-de-siècle tooneeltru!

We zetten eerst zooveel steken op een cirkelvormige pen op, dat U er juist doorheen kunt kruipen. Daarna heit U gewoon één recht-één averecht en dan een-op — een neer. (Denk er aan, dames, wat ruimte voor het couvrtje en het décolleté laten).

Is tenslotte de wol bijna op, maakt U dan nog een ajour-geplisseerde-garneersteek eenmaal rond, waarna U verlangend zult zijn om te gaan passen. Vergeet niet, dat Uw product dan pas goed overal aansluit, als U zich daarin een opgestopte worst voelt.

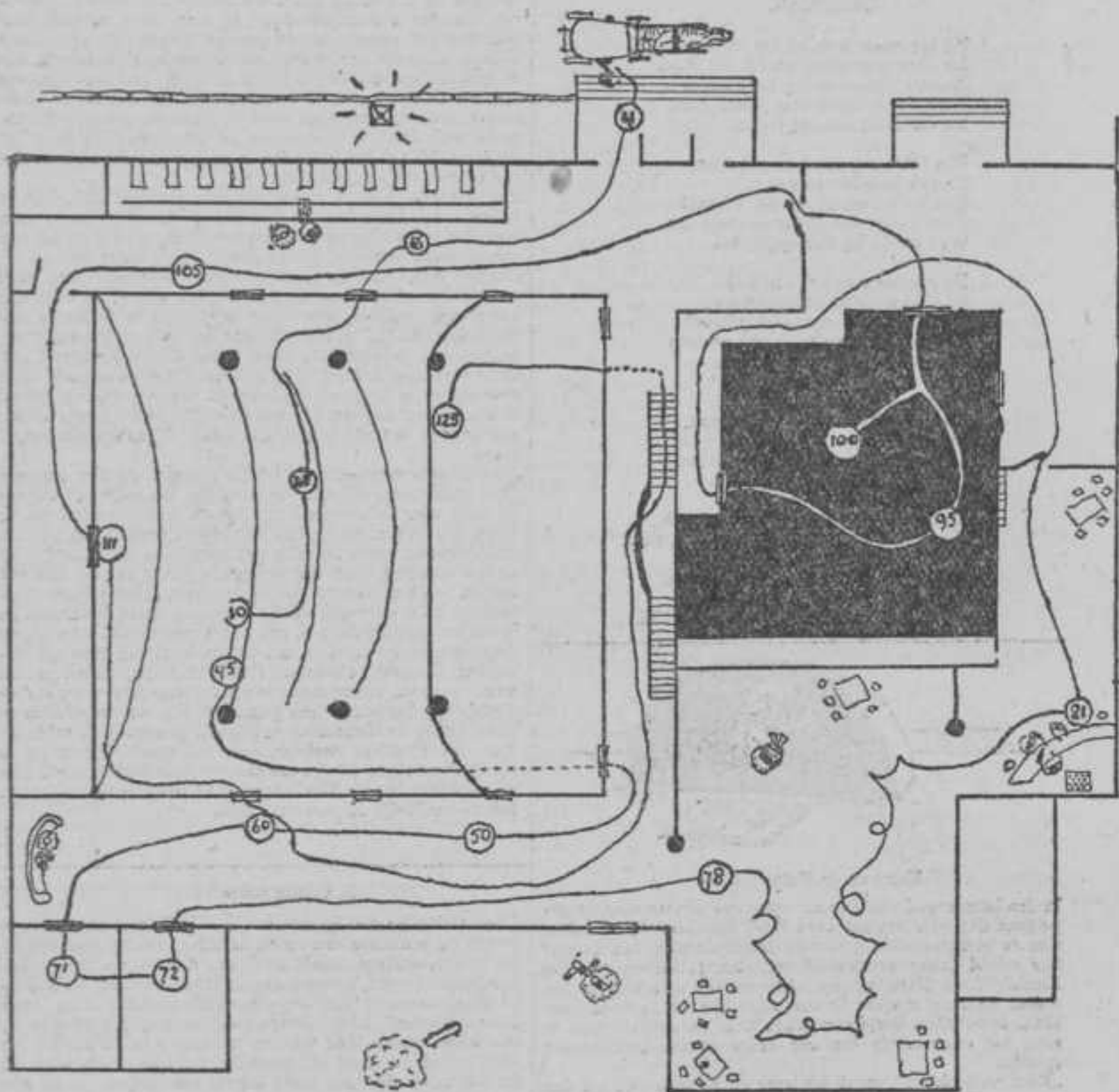
Mocht U zich wat ongerust maken over de ietwat mismoedige gelaatsuitdrukking van Uw vriend, amant of fiancé bij Uw debuut in Uw nieuwe schepping, bedenk dan, dat mannen nooit erg veel begrip hebben van damesmode.

Of nog verstandiger: Da Capo.

v. L.

Bal Spelletje Zonder Doel.

SPELREGELS

Och nee, maakt u zich niet ongerust, zoo'n avond duurt wel lang maar met Bal-spelletje zonder Doel, weet u zich te gedragen op zoo'n manier, dat u werkelijk een gezellige avond zult hebben. Weest niet bang, laat al uw oude conventies los, dan zult u uw tijd noodig hebben.

Het spel is door zijn eenvoud door elke leek te begrijpen. Men zet op een stuk papier (eventueel op uw frontje) serie's getallen van 1 tot 6, het spel kan beginnen. Om in de sfeer van het feest te blijven zullen wij u zelve rondleiden door de ruimte van de Doelen.

Het is koud buiten, donker, het koetsje staat stil, beiden heeft u gezweven, gedacht over alles wat komen zal. Nu stapte u uit, gooit u vier dan leent u een lint van uw dame en komt officieel binnen, als een bolleveld in de Lente, schittert en geurt u de menigte toe. 16 Een oude bekende, u moet uw dame aan een onbekend persoon voorstellen. Het toneelstuk is begonnen de zaal is vol, maar bij 28 is het stuk zoo vervelend, dat u een grapje aan uw Dame moet vertellen, 30 tot 45 vele menschen worden met kransen gedecoreerd, u heeft nu de tijd om de spelregels aan uw Dame (Heer) uit te leggen. Een beurt wordt overgeslagen. Nu komt het ware doel van de

feestelijkheid aan bod. Van 50 tot 60 spelen we pandverbeuren indien 71 of 72 bezet zijn. Kunt u het Paard van Carroussel terug vinden, dan zal zeker de President van de S.C.V. te Delft aan uw Dame een ritje op zijn rug aanbieden. Verder laten wij aan u zelf over om nog andere requisieten, die op het oogenblik opgeborgen worden te bemachtigen. Bij 78 begeeft u zich achteloos in de massa en zoekt een nieuwe Dame uit, wanneer uw Dame op 71 gekomen is. Binnen 3 worpen probeert u 95 te bereiken. Indien dit niet gelukt is moet u terug naar 81 en mag u naar gelieven een aantal beurten laten overslaan. Nog eens kunt u het probeeren, maar nee, u kunt op dood spoor no. 100 geraken, vraagt u liever een dansje van de Garderobe Juffrouw en laat uw Dame de nummertjes van de jassen wat aardiger rangschikken 105. Terwijl u op 111 vol van gedachten de zaal in staart en u de kleurige toiletjes voor uw oogen ziet draaien, dan plotseling een zachte aanraking, een blonde lok strijkt langs uw wang.Snel prikt u op uw vest, u probeert een eenzame plek te vinden 125 op het balkon, nog even hoort u de tonen van de band, u ruikt de geurige odeur, struikelt en met een klap is het uit.

Geanimeerd babbelen over de zoo wonderlijk gezellige avond brengt u uw Dame naar huis.

TIWEC.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

DILEMMA.

Zij lag naast hem op het strand
 De sfeer was warm, alsook het zand,
 Zou hij 't doen of zou hij 't laten?
 Toen kwam zacht haar kleine hand
 En voelde hij zich opgelaten.

Een foxje zag een heel groot bot
 En likkebaarde van genot,
 Zou hij 't doen of zou hij 't laten?
 Toen kwam een ander en deed zot
 Wat voelde hij zich opgelaten.

Zij speelde mee met het T.G.
 Er deed zoo'n leuke jongen mee,
 Zou hij 't doen of zou hij 't laten?
 Hij vroeg een ander — ach en wee
 Wat voelde zij zich opgelaten.

Niemand wil naar het bal
 Tooneelbestuur doet vreeslijk mal,
 Leurt met kaarten zonder tal:
 Je kunt 't doen — je kunt 't laten!
 En wie voelt zich nu opgelaten?

De band verswingt een stuk muziek
 Een hoorn schettert — 't maakt je ziek.
 Dans les salles la haute chique,
 U kunt 't doen — U kunt 't laten.
 Maar in Uw sokken zitten gaten.

G.M.

Karel en de Kuitenprikker.

In den laten avond van de voor velen zoo afmattenden en gejaagden dag vóór het bal werd Karel opgebeld. Karel echter was de verpersoonlijking van de bezadigde rust, van de vlijtige arbeid annex verstandige verstrooiing, kortom van het Eerelid. Toen Karel nu, op instigatie van zijn hospita, het toestel naderde, meende hij een oogenblik uit de hoorn een klein, monsterlijk kopje met lange neus en spitse lippen te zien, dat zenuwachtig met zijn ooren en zijn mondhoeken speelde.

„Kom, verbeelding”, sprak hij stoer en wendde zich tot den oproeper. Een heesche, trillende stem antwoordde:
 „Karel, beste, we zijn in zak en asch! Toon je goede hart en spring je oude Bestuur bij!”
 „Waarmee?”
 „Met onze vertegenwoordiging op het Bal, drie van ons spelen mee in het eerste bedrijf. Lodewijk zit in Cannes en de vijfde is nu plotseling ziek geworden. Je lint krijg je wel bij de ingang.”
 „Ja, maar luister 's, wie ben jij?”
 Geen antwoord, de telefoon was al opgehangen.

Vrijdagmiddag vier uur; Karel zoekt een dame. Na om negen opgestaan te zijn, zich gedouched, geschoren en tetwat geparfümeerd te hebben, is hij begonnen bij de beste zijner meisjes-kennissen. En na negen maal „niet thuis”, vijfmaal „al gevraagd”, een gejaagde, onsmakelijke lunch in de stad, zesmaal „ik ga al” en negenmaal „niet thuis” sleept hij zich voort met telkens weerkerende, maar kortstondige haast-aanvallen, straat in, straat uit, steeg in, steeg uit; nu eens klamt hij een agent aan, dan een juffrouw van Stationszorg, ten slotte zelfs Piet de Lach. Eindelijk in de schemering, komt in de derde van der Helmstraat een meisje op de fiets hem achterop, een blok verder stapt ze af en gaat met fiets en al naar binnen. Karel kijkt eens rond: een stil buurtje, vroeg donker hier, grauwe huisjes, geraniumpjes half dood, maar een knap meisje, een meisje! Daar komt een jongentje juist uit hetzelfde huis. Karel raapt zijn laatste energie bijeen, spreekt met den jongen, wordt naar binnen geleid en komt vijf minuten later buiten als een ander mensch.

Nauwelijks valt de voordeur achter hem dicht of wendt hij zich in het duister naar zijn appartementen. Hij krijgt een zenuwachtig rillerig, trekkerig gevoel in zijn kuit en onmiddellijk daarna een stoot in zijn knieholten. Als hij oprabbelt ziet hij een lange, magere schaduw grinnekend verdwijnen. Zonder te begrijpen loopt hij weg, maar spoedig kriebelt hem het gevoel, dat hij gevolgd wordt. Hij snelt voort naar de lichtende hoofdstraat; steeds minder blijft er over van de gelukzalige tevredenheid. Op de hoek herademt hij een moment en kijkt naar de lantaarns, de etalages en de glimmende straatsteenen. Dan voelt hij weer die griezelig kriebelende zenuwtrek in zijn kuit en een oogenblik later ligt hij weer. Vanuit het licht in het donker ziende, treft slechts een schaterlach zijn zintuigen.

Hij rent naar huis, 't wordt tijd ook, verkleed zich, laat de juffrouw zijn dasje strikken, rent naar de Cafeteria en arriveert nog juist op tijd om met zijn nieuwe kennisje te genieten van een charmant-verlegen conversatie en een geurige keuken. Om half acht wandelen ze kalm en met elkaar ingenomen langs een minder drukke weg naar de Doelen. Als ze de hoek van een steegje omslaan, zien ze een lange man in de eenige lantaarnpaal klimmen en het licht uitdoen. Hunner ineengestrengeelde armen drukken zich vaster tegen elkaar. Zwijgend, zijn angst verbergend, voert hij haar voort. En onvermijdelijk komt voor het einde der steeg het bekende, nerveus trillerige gevoel in zijn kuit, een stoot in zijn knieholte en hij hangt slechts aan de arm van zijn meisje, dat schiel „Nels, ga nou weg!” roept.

Minder aangenaam zijn de laatste stappen, die hen nog van de trappen van het lichtpaleis scheiden. Maar binnen vergeet hij alles voor de grandeur der heeren, zijn vrienden, en de gratie der dames. Alleen kan hij nergens iemand met zijn lint ontdekken en wordt hij zelfs niet toegelaten in de cortège. In de zaal vindt hij echter nog een goede plaats, ziet een flits van een lid van het Bestuur, dat hij zou vertegenwoordigen, verwondert zich, kijkt dan naar het tooneel, waar intusschen de President opgeklimmen is, met glinsteroogjes van de voorpret over de geestige invallen, die hij straks in zijn rede zal verwerken. De zaal verstilt, de President kucht, en spreekt de eerste woorden zijner redevoering; dan verschijnt tuschen de plooiën van het gordijn een grijnzende kop met lange neus en spitse lippen en daarachter een lange, gekromde gestalte, die naar den President toesluispt, hem met spitse vingers op de kuit tikt en hem daarna een stoot in de knieholte geeft. Een half uur later brengt Karel in een stille straat eerst een meisje, daarna een lange magere man thuis.

L. I.

In vijftien seconden.

(Een stukje waarin op last van den H.R. niet mogen voorkomen de woorden: charmant, heftig, aardig, leuk, gezellig, lieflijk, coesage, maan, noch één der andere hemellichamen, roos of rozen, evenmin andere bloemennamen, welluidende persoonsnamen van het vrouwelijk geslacht, enz., enz.)
 „Bommeldebom” kwam Maatzaaijer de trap op. Maatzaaijer stommelde anders dan anderen daaraan wist ik dat hij het was. Ik had nog juist vijf seconden, bedacht ik me, voor het stommelen de bovenste trede bereikt zou hebben; en na nog naar schatting tien seconden zou het zich van jas en hoed ontdaan hebben en dan zou — bang — de deur open gaan en het Maatzaaijerhoofd verschijnen alsof er geen lichaam meer achteraan kwam.

Het hoofd zou goedwillend grijnzen, de kleine plooiën aan de mondhoeken, de rimpeltjes bij de oogen alles zou met een tikje ironie mij willen zeggen: „Zoo, stoor ik je in je werk!” Want is het niet algemeen bekend, onder mijn vrienden, dat ik aan één ding de pest heb, en dat is gestoord te worden als ik de kachel aanmaak. Het hoofd althans kon het blijkens goed weten.

Het was enkele jaren voor den oorlog en al vrij laat op de avond van een somberen kouden Februaridag geweest, dat Maatzaaijer en ik (toen al goede vrienden) besloten boven in het zolderkamertje, waar een oude Saluander stond, de kachel aan te maken. Zoo zouden wij niemand storen, en evenmin zelf gestoord worden. Ja, het beroerde weer en de naargeestige sleur van alle dag waren er naar geweest; wij zouden plannen maken voor een groote fietstocht, die we in het voorjaar wilden maken, als daar niet die kachel geweest was, die alles bedierf....

Maar ik zal U niet langer in spanning houden, lezers, de deur ging werkelijk — bang — open en het was inderdaad het Maatzaaijerhoofd, echter het grijnsde niet, er was iets in de blik dat ik niet thuis kon brengen.

„Ik moet naar het Tooneelbal”, zei het, „kun je me een tientje leenen?”

V.G.

REISINDRUKKEN

Het was midden in de nacht, toen ik mijn schamel ledikant, dat in het overigens lieflijke plaatsje U. aan Zee stond, verliet, ten einde een strandwandeling te maken. Haastig liep ik met bloote voeten over het natte strand; af en toe moest ik mijn zonnebril schoonmaken want ik kon letterlijk geen hand voor oogen zien. De zee loeide als een afgrijselijk roofdier. Al eens geraakte ik in een beklemmende eenzaamheid. Waar ik ook keek, nergens was een badgast te ontwaren. Moeizaam strompelde ik voort over links en rechts verspreide hoopjes wrakhout, lillende kwalen en verdekt opgestelde badstoelen. Plotseling bleef ik als vastgenageld staan, want kaarsrecht boven me klonk de stem van een . . . mensch! Ik hoef niet te beschrijven hoe het angstzweet me uitbrak, midden in de hoogseizoenzomernacht in het plaatsje U. aan Zee. Had ik de stem van een vergeten drenkeling gehoord? Of die van een legendarischen zeekapitein? Neen, het was niemand minder dan Borst Pong, de vuurtorenwachter, die vanuit de hoogte van zijn wierige torentrens mij nederig smeekte, had, vroeg en beleefd verzocht: „Een lucifertje maar! Help me dan toch! De lamp is uit! Help!”

Op de taak klom ik langs de toren naar boven, en overhandigde den ouden Borst Pong mijn laatste natte lucifer die ik in het borstzakje van mijn pyjama opgeduikeld had. Geroerd schude hij mijn nattige voeten, want het was donker, en hij zei dat hij de lucifer te drogen zou hangen om de lamp dan de volgende avond aan te steken. En hij vervolgde: „Al jaren zit ik in het donker, tenminste 's nachts. En nu juist in deze nacht is mij een licht opgegaan. Het licht is uit, al kan je dat niet zien”.

Hij had gelijk, en met een voldaan gevoel sloop ik terug langs het strand naar mijn ledikant in het plaatsje U. aan Zee. Den heelen volgende dag dacht ik aan den ouden Borst Pong. Maar die avond brak er een paniek uit in het badplaatsje. Want de vuurtoren brandde, en dat was in geen tien jaren gebeurd.

En in die nacht moest de reddingsboot zeven maal uitvaren.

M. C. QUIST.

Middellandsche zee.

Het blauw van den hemel deinst overstroefd terug; alleen sommige meisjesoogen kunnen zonder onthuisering zien in deze zuiverheid. De boeg split het jweel in mateloze stukken. Het schuim dat aan weerszijde opkruift is wit en wuift; dolfijnen dansen een donz ballet rondom deze ontheiliging van het devote ultramarijn.

Niemand kan hier langen tijd in staren. Wie zich aan de fascinatie weet te onttrekken, ontsnapt aan een gevaar; maar hij die zich paralyseeren laat kan later meer vertellen, als hij er tenminste heelhuids afkomt. Hij bemerkt op eens dat alles blauw geworden is, dat hij leeft in een uitzinnig feest van azuur en turkoois. Waterdieren hebben hem gediensstig zijn jasje afgenomen en de andere attributen van zijn ondergaande menschelijkheid. Zijn glanzende schubbenstaart wiekt door het water en snel als een haai schiet hij over een onderzeesch park van wonderlijke bloemen en hooge wierden. Hij ziet het eerste zeegroen en het donkerste indigo elkaar vangen via een eindloze reeks schakeeringen. De eene tint overtreft de andere in schoonheid; plotseling ontdekt hij de allermooiste. Een blonde nympf is hem tegemoet geworpen en slaot de oogen vorschend naar de vreemde lading op. In deze irissen straalt het blauw van alle oceanen en glanst de verleidelijkheid van alle aardse vrouwen. Nadat hij zich aan haar voorgesteld heeft, neemt hij haar

bij de hand en zij dwalen door de rijke tuinen; zij zweven op om hooge bloemen te plukken en duiken diep in spelonken om de zeldzame bloesems van de zeekommer te bemachtigen. De laatste spelonk die zij doorzoeken leidt naar een luisterrijke feestzaal waar nympfen en tritons zwieren in een dans van slapende gebaren. Zij mengen zich in deze driedimensionale wals op de klanken van kinkhorens en wierensnaren. De muziek dwaalt tusschen vreugde en droefheid; met de juichtoon van de horens stijgen zij op in het blauw, en zweven neer met de weemoedige streek van de wierencelli. De triton danst door tot hij merkt dat zijn nympf vermoord raakt. Hij leidt haar naar een donkere zaal waar zij hem ongezien kan leeren hoe men hier bemint. Het hart vol nieuwe inspiratie leidt hij haar voor de tweede maal ten dans. Schooner, meeslepende nog schijnt deze ruimtelijke tango. De geur van haar lichte wervelende haren bedwelmt hem bijna en stralender worden haar klare oogen. Zij zwieren al hooger op, tezamen met de kleine visschen en de glinsterende lichtbellen. Steeds hooger voert hen de muziek, de kinkhorens schallen om het luidst. Hij denkt zoo gaan we naar het toppunt van dit dansfeest, er moet nu iets onovertreffbaars gebeuren, iets overstelpends, iets dat ik nooit zal vergeten.

Hij sluit, steeds nog stijgende met zijn nympf in de armen, de oogen voor de verblindende die komen moet.

Als hij ze opslaat ligt hij in zijn natte kleeren op een smal strand langs een rotskust. Een zeeester ligt aan zijn voeten. Boven de lage rotsen verderop stijgt triomfantelijk een vuurroode zon.

J. KROON.

VAN DEN KAPSTOEL

„Hoe voel je je nou?”

„Fijn zeg! Wat ziet dat masker er leuk uit! Ik ben bang dat we 't niet zullen kunnen verstaan, omdat we onder 't balkon zitten.”

„Dat valt wel mee, straks is iedereen stil, endan kun je 't wel horen. Wat zei dat meisje daar rechts van je?”

„Ze vond het vervelend dat het weer in dezelfde zaal is als vorig jaar. Ze is die roode stoelen en gele wanden beu, zegt ze.”

„Laat ze toch thuis blijven, als ze 't vervelend vindt! Er zijn er genoeg die wél willen!”

Hij zwijgt onstemd, kijkt haar even terzijde aan en is dan weer geheel vertederd. Babbelt verder:

„Bizz, bizz, bizz.”

't Geroezemoes gaat door. De President komt op, spreekt mooie woorden, heel veel mooie woorden, gaat af. Plotseling is alles donker. Een gong klinkt. Het doek gaat op, eerste scène. Men speelt met vuur, werkelijk, 't gaat practig. De zaal zwijgt glimlachend. Dan... Patat! Eenklaps een fel licht, tegelijk een donderslag. 't Dak stort in! maar? O, wat gek!... 't Valt niet! De zwaartekracht is weg, heelemaal foets! Alles zweeft, ja, stijgt op, op in de donkere sterrennacht.....

„Kun je voor de juistheid van dit rapport instaan?”

„Absoluut, machtige Melpomene!”

„Mooi dan! Breng ze hier.”

De hemelbode ijlt weg. Melpomene schuift toornig op haar rechterstoel heen en weer. De andere Muzen kijken ook toornig, net als Melpomene: vier rechts en vier links van haar. De order wordt rupt uitgevoerd. Fel licht, donderslag.

Daar komen ze.

Recht, ondersteboven, schreef. Spelers toeschouwers, souffleur, kappers, masker, portier, de heele rataplan. 't Masker arriveert het eerst. Melpomene is vertukt, zet het dadelijk op. Een voor een belanden ze nu op het rechtszaalniveau. Sommigen beduist, anderen ontsteld, bevreesd, kwaad, luchtziek. Als ze er allemaal zijn begint de zitting. Spelers en toeschouwers zitten angstig in een hoek op elkaar gedrukt. De souffleur is zeer geschrokken, heeft van schrik zijn stem verloren. De President moet voorkomen, Melpomene onderzwaart met barse stem. De feiten zijn duidelijk: Toneelbrevet maar vijftienstig jaar geldig, 't is verlopen. Zeer pijnlijk geval....

Melpomene blijkt inschikkelijk, 't Brevet mag opnieuw gehaald worden. Tja... Er zit niets anders op. „Spelen!” commandeert de President. Een nieuwe souffleur wordt uit de toeschouwers gehaald: een der Muzen staat op en knooit haastig wat aan de sterren, de lichtval is veel beter nu. De spelers beginnen te spelen. Eerst bang, verlegen, slecht. Dan

gaandeweg beter, steeds beter, schitterend, 't Publiek kijkt toe. Eerst bang, verlegen, verward, dan gaandeweg beter, geboeid, met schitterende oogen. Zelfs de Muzen kijken geboeid. In een hoek wordt een jeugdige toeschouwer met krans lastig gevallen door plaagzieke engeltjes, zeer lastig gevallen. Tenslotte geeft hij toe, de engeltjes verdwijnen juichend met de krans.

Eindelijk is het stuk uit. Daverend applaus, dat van de Muzen klinkt boven alles uit. De President buigt verwerd naar Melpomene. De spelers buigen ook, de souffleur, alles buigt. Nu buigt zelfs het publiek, heel ontrecht. Melpomene overhandigt den President een prachtig nieuw brevet, weer vijf en zestig jaar geldig. Dan ineens..... Floep! De heele rechtszaal is weg O jé! De zwaartekracht is terug! Heelemaal terug!

Daar gaan ze

Merkwaardig, niemand bezeert zich, zelfs 't dak niet. Ieder zit weer op de oude plaats. Toespraken komen nu, veel toespraken en kransen. Eén heer is z'n krans kwijt, heeft 'm verloren zegt hij. Jammer, heel jammer.

Bal. Niemand denkt meer aan den afgelopen avond, 't wordt vergeten. Zaterdag 30 November. Over vijf en zestig jaar weer donderslag.

G. ALBERDA.

Het is al een heel oude sage en niemand wete meer haar oorsprong, doch aan haar waarheid twijfelt geen. Oude vrouwen en wijze mannen vertellen haar bij het felle haardvuur op de koude, vorstige winteravonden, als de vonken van het fantasievrije vlammenspel hun wilde bruising botvieren in een anelle vlucht door de wijde-werelden-beloovende schoorsteen.

Op een dergelijke vorstdoortrokken nacht moet het geweest zijn, dat men hem voor het eerst gezien heeft, stapvoets rijdend op een grijs paard en onbetreden paden afroekend naar een verborgen schat.

Natuurlijk, zult u zeggen, doolende ridders in oude sproken rochten altijd schatten, dus waarom zou deze de tradities van zijn gilde overtreden? Ja, waarom, dat weet ik ook niet, dat mote u aan de oude vrouwen zeggen!

Maar hij deed het, want de schat, die hij zocht, was niet waardevol, was heelemaal niet uniek, was ook niet van algemeen belang, of noodig voor de redding van de schoone — edoch wegwijnende — prinses, of zelfs maar een talisman voor het eeuwige geluk; zijn schat was de spiegel, waarin hij zichzelf zou zien zooals hij wilde zijn lichtend in het heldere, kristal van een zuiver oordeel en bevrijd van de verstikkende nevel van aardsch vuil.

Zoo zocht hij, niet overdag maar als de zon was ondergegaan; want het schelle zonlicht tooverde wel sprankelende en lokkende vonken in schitterende meisjesoogen, maar de zuivere klaartes van stil begripen zocht hij dan tevergeefs. En als bij intuïtie wist hij die diepere spiegeling alleen te kunnen vinden bij het zachte schijnsel van kaarslicht. Met dit kleine kaarsje der hoop trok hij rond door de landen om zijn schat te zoeken.

Slechts eenmaal per jaar keert hij terug naar zijn vervallen slot, waar de moede paardentred dof op de oude ophaalbrug klinkt en op het stille binnenplein de duiven opjaagt uit hun vredig bestaan, om een nieuwe kaars te halen, die hij weer zal moeten beschutten tegen wind en regen en waarmee hij de glanzende pupillen van hoopvolle vrouwenoogen zal bijlichten aan de zoom der bosschen, aan de oevers van het meer, op de vlakke heide of aan de voet van machtige berggroepen.

En als dan die noodlottige dag nader, waarop weer een kaars zal zijn uitgebrand, hoort men — aan de open haard gezeten — hem zuchten; diepe zuchten, die de vlugge vonken der hoop uit het hoogoplaaiende vuur zuigen en hen meevoeren als laatste steun voor de jaarlijks terugkerende ontgoocheling van die fatale datum: de negen-en-twintigste van de elfde maand.

Hebt u hem al gehoord dit jaar? Hebt u ook zijn droef gesteun beluisterd en hebt u ook verstaan, dat hij deze jaarkaars van teleurstelling vanavond hier wilde zien dooven?

Geeft u hem werkelijk een kans zijn omzwervingen juist nu te kunnen beëindigen, nu de hoop op geluk het zwakst en de angst weer een nieuwe kaars en een nieuw jaar te moeten beginnen het sterkst is?

Of is ook u de legende te heilig

A. G. PENNING.

Ontmoeting.

Eens in een tuin ik een meisje ontwaarde
Dat langzaam schreed langs het pad,
En zich zorgvuldig een ruiker vergaarde
Zij zong en neuriede wat.

Betooverd ben ik toen in droomen gesponnen
Ik zag, maar mijn leven stond stil;
Mijn ziel zong met de vogels „mignonne“
De wind ontvoerde mijn wil.

Toen haar oogen de mijne ontmoetten
Bleef zij staan en lachte naar mij;
Ik neeg, als de bloem aan haar voeten
Ik zweeg, en zij schreed mij voorbij.

Zij was in 't loover vergleden
En dicht sloeg het groene gordijn;
Maar op het pad fonkelt vergeten
Haar gave, een rozenrobijn.

Ik heb een bloem in mijn handen genomen
Die tooverkrachten bezat,
Het beeld is weer tot mij gekomen:
Een meisje schreed langs het pad.

Maar nu voerde de toover mij mede:
Zij kleurde als de rooze zoo rood
Wij ik kwam, maar lachte tevreden
Toen ik haar met sluiers omsloot.

Zij streelde de bloem, sprak de simpele woorden:
Wanneer je haar aanziet, denk dan aan mij;
Ik schrok daar ik van scheiden toen hoorde
Stil, wees stil, de tijd gaat voorbij.

De tijd heeft de bloem uit mijn handen genomen
en wekte mij bruu. Hoe kort
ik mij boeg in een weefsel van droomen,
Toch was de roos reeds verdord.

J. W. FRANKEN.

Het Ubercorps.

Toen nu Zarathustra precies dertig jaar gestudeerd had, Toen pas verliet hij de haard en het comfort der fauteuil. En vond hij het volk krioeënd bijeen in de zaal van Stads Doelen.

Zoo dan ontsnapte het woord aan de rij zijner tanden.

Ik predik U het Ubercorps. Het corps is iets dat overwonnen moet worden. Wat hebt gij gedaan om het te overwinnen?

Wat is de foet voor het Corpslid? Iets om over te lachen en pijnlijk zich af te wenden van schaamte. Juist dat moet het Corps zijn voor het Ubercorps: iets om over te lachen en pijnlijk zich af te wenden van schaamte.

Gij hebt de weg afgelegd van knor tot Corpslid en veel in U is nog knor. Eens zijt gij foeten geweest en ook thans is het Corpslid nog meer foet dan welke foet ook.

Ziet, ik predik u het Ubercorps!

Wat is het grootste dat gij kunt beleven? Dat is het uur der groote verachting. Het uur, waarop ook uw functie u tot een walging wordt, en evenzeer uw studie en het gesprek met uw Tooneeldame. Het uur waarop gij zegt: Wat komt mijn functie er op aan! Het is armoede en vuiligheid en een schamele reden tot blijdschap. Meer dan mijn functie moet de rechtvaardiging zijn van mijn corpslidmaatschap!

Het uur waarop gij zegt: Wat komt mijn studie er op aan! Hunkerde het naar colleges, zooals een leeuw naar vordse! Het is armoede en vuiligheid en een schamele reden tot blijdschap.

Het uur, waarop gij zegt: Wat komt het gesprek met mijn tooneeldame er op aan! Nooit heeft het mij boven mijzelf uitgebracht. Hoe zeer heb ik genoeg van mijn conversatie en mijn stilzwijgen. Dat alles is armoede en vuiligheid en een schamele reden tot blijdschap!

Het uur, waarop gij zegt: wat komt mijn standpunt er op aan!

Ik zie niet, waarom ik een dommekracht zou zijn. Naar mijn standpunt maakt mij een dommekracht!

Het uur, waarop gij zegt: Wat komt mijn vrouw er op aan! Is niet een vrouw het kruishout voor den ethischen vijg?

Het is niet uw zonde die ten hemel schreit, maar het is uw zelfvoldaanheid en uw gebrek aan zelfcritiek, die ten hemel schreit!

Waar blijft de bliksem om u te heffen? Waar is de waanzin, om er u mee in te enten?

Ziet, ik predik u het übercorps: dat is deze bliksem, dat is deze waanzin.

Ziet, ik schilder u het meest verachtelijke: het laatste Corpslid. „Wat is liefde? Wat is verlangen? Wat is een ster?” — zo vraagt het laatste Corpslid met knipperende oogen.

Stads Doelen is dan groot geworden en daarin trippelt het laatste Corpslid, die alles klein maakt. Zijn geslacht is onverderigbaar als de aardvloer; het laatste Corpslid leeft het loopt.”

Hier voor het laatste klonk het woord van de grooten profeet Zarathustra. Lachend klapte de massa heupwiegend met hiel en handen. „Geef ons, profeet Zarathustra, toch maar dit laatste Corpslid. Het übercorps krijg je cadeau, geef ons foxtrot en tango!”

Toen ging Zarathustra terug naar het eenzaam gemak van den haard.

We speelden het Spiegelspellerje (zie elders in dit nummer) en al gauw zat ik in de bioscoop. Het was daar geheel donker, maar om het kwartier ging een blauw lichtje op het projectiescherm dat een groot tijger op het zand liep. Er was een aanhoudend zacht gemurmel te hooren, en knip daar ging weer in de zaal en mij een lichtje op: men was hier bezig met het oude spelletje „blauwtjes loopen”. Het aardige van dit spel is dat er zo'n groot aantal varianten op bestaan, waarvan we hier een paar van de meest markante willen opteekenen, vooruitlopend op de uitgave van het standaardwerk „Das Blau-bau-spiel, von den einfachen Beispielen bis den klassischen Mustern”, v. Nus & Sohn, Olympia, Oostersch. „Vergun, o Lotosbloem dat de nederige bij wat zoeme in uw keld. Zoals de zijde in de winkel van Tung ligt te hunkeren naar de schouders van de mandarijn die haar dragen zullen, zooals de wijn in het vat ligt te hunkeren naar de darmen van de eerbiedwaardigen drinker die zij zal bevochtigen, zoo als de boord van de ruistenaar in het kleine huisje op het toneel hunkert naar het heldere water van de Ozoon, zoo verlangt mijn hart naar U/Gn straalt als duizend maanlichte nachten, uw hart is groot als de Gele Zee en zoo kan ook het kleine beekje van mijn genegenheid niet anders dan daarheen stroomen.

Klassiek (verouderd). „Er is iets wat ik je moet vragen . . . kan je niet even meegaan? Weet je, ik voel me dikwijls zoo alleen . . . ik heb veel vrienden maar dat is zoo maar . . . heel gewoon . . . Er is toch nog iets anders . . . ik weet niet hoe ik het zeggen moet . . . toen ik jou voor het eerst zag beteekende je al dadelijk een heel boel voor me . . . een mensch alleen is maar half . . .”

Sociologisch. „Onze persoonlijkheid is te zeer door onze levensomstandigheden al in aanleg beïnvloed, dat dat we ons daar heden ten dage nog aan zouden kunnen onttrekken. De geschiedenis heeft de wederzijdsche afhankelijkheid van beide seksen dusdanig bevorderd dat het wel niet binnen afzienbare tijd mogelijk zal worden een geslacht van vrije menschen op te tweeken. Door het instituut van het gezin blijven we in deze trepelen rondloopen. Onder de indruk van deze noodzaak en me bewust van de psychologische (traditioneele) invloed van mijn voorgelacht heb ik de eer . . .”

Technisch. „Zoo gaat het bij de narcissen. Het is je natuurlijk duidelijk dat dit de biologische oorzaken van de liefde zijn: in één woord: de instandhouding van de soort . . .”

Nu zijn wij nog jong en hebben een mooie toekomst voor ons en als je er iets voor kunt voelen er samen wat van te maken.

Aesthetisch. . . . en deze hardheid over en weer . . . voel je niet hoe pijnlijk het is, dat geen relatie zonder wrijving ontstaat en zich ontwikkelt? Telkens weer met een scherp woord in de realiteit terug te vallen, nooit met een ander, in steeds verrijder harmonie een eindeloze teederheid te bereiken. Maar met jou is dat anders: als ik voel hoe een golf van ontroering mij doorvaart en me tot jou opheft, en hoe ver ik dan toch nog onder je sta . . .”

L. P.

Delftsche Studenten Alpen Club.

Het Bestuur van de D.S.A.C. heeft het genoegen te kunnen mededeelen dat er weer een mogelijkheid is om te gaan skiën, zij het weliswaar dat slechts enkele leden hiervan zullen kunnen profiteren.

De Nederlandsche Ski Vereeniging (N.S.V.) heeft het plan een beperkte groep van wedstrijdskiërs naar Zwitserland uit te zenden. De gelukkigen zullen in Arosa gedurende veertien dagen een training ontvangen, aan het slot waarvan zij zullen deelnemen aan de Nederlandsche Ski-kampioenschappen.

Om zich een beeld te vormen van de ski-capaciteiten van de studenten en tevens om ook uit deze groep een keuze te kunnen doen heeft de N.S.V. zich tot de Studenten Alpen Clubs gewend. In verband hiermede en om in de toekomst de Nederlandsche Ski-kampioenschappen te kunnen doen aansluiten op de Interacademiale werd door de Studenten Alpen Ski Clubs besloten tot het oprichten van de Nederlandsche Interacademiale Ski-vereeniging (N.I.S.), waarvoor goedkeuring is aangevraagd bij de Algemeene Senaten Vergadering. Voor uitvoerige gegevens omtrent de trainingscursus in Arosa leze men de aankondiging op het mededeelingbord.

Het Bestuur vestigt er de aandacht op dat aan bovengenoemd bord zich een lijst bevindt, waarop men kan inschrijven voor het lidmaatschap van de D.S.A.C. Er moge hierbij echter op gewezen worden dat in het afgelopen jaar geen officieele ledenlijst is samengesteld, zoodat ieder die wenscht lid te worden of dacht lid te zijn, verzocht wordt hierop in te teekenen.

Het ligt in de bedoeling van het Bestuur in het begin van December een lezing te organiseeren met als slot de vertooning van de ski-film „Das ganze Volk fährt Ski” Nader bericht hierover volgt op het mededeelingbord.

Namens het Bestuur, F. MAAS, Ski-bube.

Dames!

U hebt natuurlijk allemaal wel gehoord van de beroemde

NILES KOUSEN

die door onze Amerikaanse vrienden vervaardigd worden.

Wij hebben nog een beperkte voorraad beschikbaar,

Koornmarkt 66a

Firma A. L. MANAK

(Vrouwelijke bediening).

„ACADEMIA”
BOEKHANDEL

*

OUDE DELFT 101 - 103
TELEFOON 1776

H.H. Studenten

OP VRIJDAG 29 NOVEMBER OPENT BODEGA

„Sfeer” Voor Uw Ontbijt, Lunch
of Warme maaltijden
een gezellig zitje.

Den geheelen dag
muziek

Hippolytusbuurt 21

Aanbevolend.
J. AKKERMANS

Bloembinderij „Floral Art”

Binnenwatersloot 11

Telefoon 980

Delft

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagenschap: J. T. POST
VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 52

Cafe Restaurant

„t Prinsenhof”

Oude Langendijk 13 - Delft - Telefoon 16

Bar - Lunchroom

E. M. S. VAN SANTEN
BINNENWATERSLOOT 30

Koffie met gebak

Erwtensoep . . . f 0.30
Marine-stampot . . . f 0.60

FJINE
HEERENWASCH

N.V. STOOMWASSCHERIJ
V.H. VAN OSSELEN

OOSTSINGEL 152
TELEFOON 166

Fa. H. C. JANSSEN
Noordeinde 38-40 - Delft

Stalhouderij en
Luxe Autoverhuur

Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.
Dag en nacht geopend.

Telefoon 499

Fotograaf...

KOORNMARKT 72

J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31, Tel. 591

Heeren Modes

CORPS LEVERANCIER

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

REPETITOREN

Dr. ir C. J. D. M. Verhagen n.i. Botaniestraat 30, Delft.
Repeteert en tenteert Natuurkunde.

Ir O. L. Danker, van Leeuwenhoeksingel 40, Delft.
Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica, Electrotechn. B.C.

H. A. Lauwersier. Repeteert Wiskunde P₁ en P₂
Inlichtingen: Lindestraat 2 Den Haag

Ir P. Algie repeteert Mechanica en Electrotechniek.
Inlichtingen: Wezerloochade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag)